

Η ώρα της Νέας Τάξης για την Κύπρο

ΤΑΚΗΣ ΦΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

<http://www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos/>

Η διαδικασία για την επιβολή του σχεδίου Ανάν, δηλαδή του σχεδίου της υπερεθνικής ελίτ που στοχεύει στην επιβολή της Νέας Τάξης στην περιοχή, εισήλθε στην τελική της φάση με το επικείμενο δημοψήφισμα. Το σχέδιο αυτό δεν αποτελεί βέβαια παρά το τελικό στάδιο της ιστορικής πορείας που άρχισε το 1960, με τις συμφωνίες Ζυρίχης-Λονδίνου που επέβαλε η αποικιοκρατική Βρετανία, με τη συναίνεση της Δύσης. Οι συμφωνίες αυτές αναπόφευκτα ενέτειναν τις εθνοτικές αντιπαλότητες μεταξύ Ελληνοκύπριων και Τουρκοκύπριων που ζούσαν αρμονικά επί αιώνες σε εκατοντάδες μικτά χωριά, μέχρι την εντατικοποίηση του εθνικοαπελευθερωτικού αγώνα κατά των Βρετανών αποικιοκρατών στη δεκαετία του 1950, που είχε όμως αρχίσει ήδη από τη δεκαετία του '30. Οι αποικιοκράτες, όπως πάντα, έκαναν το παν για να διχάσουν τον Κυπριακό λαό, σε εφαρμογή της δοκιμασμένης τακτικής «διαίρει και βασίλευε» που εφαρμόζαν παντού. Το αποτέλεσμα των συμφωνιών και των εθνικιστικών αντιπαλοτήτων ήταν οι αγριότητες κατά των Τ/Κ του 1964 που έδωσαν την αφορμή στον εγκληματία Κίσινγκερ να αρχίσει τη διαδικασία εφαρμογής ενός σχεδίου διχοτόμησης του νησιού που ολοκληρώθηκε με τη βοήθεια των εθνικιστών και από τις δυο πλευρές: την απόπειρα της Χούντας για ένωση και την Τούρκικη εισβολή. Από τότε, τέθηκε σε κίνηση η διαδικασία για την ντε γιούρε αναγνώριση και νομιμοποίηση της διχοτόμησης που επιδίωκε η υπερεθνική ελίτ για τους δικούς της λόγους.

Οι λόγοι αυτοί έχουν να κάνουν με την κρίσιμη γεωπολιτική θέση της Κύπρου, απέναντι σχεδόν από την Παλαιστίνη και σε «απόσταση βολής» από το Ιράκ, τις δυο περιοχές όπου την τελευταία δεκαετία διεξάγονται οι μεγαλύτερες σφαγές μετά τις ναζιστικές. Οι ομοιότητες μεταξύ των τριών αυτών περιοχών (Κύπρος, Παλαιστίνη, Ιράκ) είναι εντυπωσιακές. Και στις τρεις, η υπερεθνική ελίτ και οι κατά τόπους τοποτηρητές της στη Σιωνιστική και Τούρκικη ελίτ ματοκυλούν τους λαούς για να επιβάλουν τα στρατηγικά τους σχέδια. Την ωμή στρατιωτική βία ακολουθεί πάντα η πολιτική και οικονομική βία με στόχο την νομιμοποίηση των καταλήψεων εδαφών, των εισβολών και της κατοχής και τη δημιουργία εθνοκαθαρμένων προτεκτοράτων. Ανώτερος στόχος και στις τρεις περιπτώσεις η πλήρης ενσωμάτωση των λαών της Παλαιστίνης, της Κύπρου και του Ιράκ στη Νέα πολιτική και οικονομική Τάξη της καπιταλιστικής παγκοσμιοποίησης που εξασφαλίζει την οικονομική και πολιτική κυριαρχία, καθώς και την εκμετάλλευση των

πλουτοπαραγωγικών πηγών της περιοχής από την υπερεθνική και τις ντόπιες ελίτ. Τα Σχέδια Αναν, ο «Οδικός Χάρτης» για την Παλαιστίνη, τα Ιρακινά «συντάγματα» κ.λπ. έχουν όλα αυτόν ακριβώς τον απώτερο στόχο: τη νομιμοποίηση των κεκτημένων με την ωμή βία που, ιδανικά, για να μην αναγκάζονται οι ελίτ να επιβάλλουν μονομερείς λύσεις, όπως σήμερα στη Παλαιστίνη, θα πρέπει να γίνει και με τη «βούλα» της λαϊκής επιδοκιμασίας. Έτσι, εξασφαλίζεται και η εξαπάτηση των λαών για τον δήθεν δημοκρατικό χαρακτήρα της Νέας Τάξης που στηρίζεται παντού σε ελεγχόμενες «δημοκρατίες» παρά σε δικτατορικά καθεστώτα όπως στις δεκαετίες του '60 και του '70.

Στο πλαίσιο αυτό, μπορούμε ν' αντιληφθούμε τη γιγαντιαία προσπάθεια στην οποία έχει αποδουθεί τις μέρες αυτές η υπερεθνική ελίτ (τόσο το «κακό» Αγγλοαμερικανικό τμήμα της όσο και το «καλό» —κατά την ρεφορμιστική Αριστερά του ΣΥΝ κ.λπ.— Ευρωπαϊκό), για να επιβάλει το Σχέδιο Ανάν που νομιμοποιεί τη διχοτόμηση του 1974. Όμως, για τη μεγάλη πλειοψηφία του Κυπριακού λαού (Ε/Κ και Τ/Κ) η έγκριση του Σχεδίου Αναν και η συνακόλουθη ένταξη στην Ε.Ε. σημαίνει βασικά την παγίωση της διαίρεσης του λαού σε δυο εθνοκαθαρμένα και αλληλομισούμενα προτεκτοράτα που θα ελέγχουν, άμεσα μεν οι κατά τόπους ελίτ, και έμμεσα η υπερεθνική ελίτ. Και μπορεί μεν τόσο το ΟΧΙ που φαίνεται θα βροντοφωνάξει η Ε/Κ κοινότητα, όσο και το πιθανό ΝΑΙ της Τ/Κ κοινότητας να στηρίζονται σε σημαντικό βαθμό σε εθνικιστικά επιχειρήματα που απορρέουν από την προπαγάνδα των εθνικιστικών κύκλων αλλά, έστω υποσυνείδητα, είναι φανερό ότι η ψήφος αυτή είναι επίσης ένας κόλαφος στα μηχανεύματα των ελίτ και των δυο κοινοτήτων όλα αυτά τα χρόνια που ενίσχυσαν με κάθε τρόπο τον διχασμό του λαού αυτού για χάρη των στρατιοτικοπολιτικών και οικονομικών συμφερόντων τους.

Πραγματική λύση στο Κυπριακό μπορεί να δοθεί μόνο μέσα από τον αγώνα ενός ενιαίου λαϊκού κινήματος που θα στόχευε στη δημιουργία μιας πολυπολιτισμικής συνομοσπονδίας των λαών (όχι των κρατών, που ελέγχουν οι ελίτ), η οποία θα εξασφάλιζε την ισοκατανομή της πολιτικής και οικονομικής δύναμης μεταξύ όλων των πολιτών, πέρα από το θεσμικό πλαίσιο της οικονομίας της αγοράς και της αντιπροσωπευτικής «δημοκρατίας», και πέρα από την ηγεμόνευση της υπερεθνικής ελίτ και των παραρτημάτων της στην Ελλάδα, την Τουρκία και την Κύπρο. Στο μεταξύ, η απόρριψη του Σχεδίου θα μπορούσε να λειτουργήσει σαν καταλύτης για να πείσει τον Κυπριακό λαό ότι η λύση θα προέλθει μόνο μέσα από τους ίδιους και για τους ίδιους, άμεσα, χωρίς τις παρεμβάσεις των ξένων και ντόπιων ελίτ, που στις περιπτώσεις κομμάτων όπως το σημερινό ΠΑΣΟΚ παίζουν καθαρά τον ρόλο του τοποτηρητή της υπερεθνικής ελίτ, σε αгаστή σύμπνοια με τη ρεφορμιστική Αριστερά (ΣΥΝ κ.λπ.). Αυτό όμως προϋποθέτει ότι θα παραμεριστούν οι εθνικιστές και από τις δύο μεριές και το νέο κίνημα θα βασιστεί στις αρχές της πραγματικής δημοκρατίας και της ισότητας. Εάν αντίθετα επικρατήσει τελικά η θέληση της υπερεθνικής ελίτ και περάσει το σχέδιο Ανάν, ή αντίστοιχα απορριφθεί το Σχέδιο αλλά στη συνέχεια επικρατήσουν οι εθνικιστικοί κύκλοι, το μέλλον είναι δυσοίωνο για τον πολύπαθο Κυπριακό λαό, Ελληνόφωνο και Τουρκόφωνο.

Στην προβληματική αυτή, αποτελεί πρόκληση η στάση της ρεφορμιστικής Αριστεράς που, για να συγκαλύψει την ενσωμάτωση της στη Νέα Τάξη, χαρακτηρίζει εθνικιστικά τα ΟΧΙ των λαών της Κύπρου ή της Παλαιστίνης στα σχέδια των ελίτ και τρομοκράτες αυτούς που παλεύουν κατά της Τάξης αυτής. Και αυτό, διότι μόνο ο αγώνας για μια Νέα Τάξη βασισμένη στην πραγματική δημοκρατία και ισότητα μπορεί να είναι διεθνιστικός και όχι, όπως προτείνει η Αριστερά αυτή, ο αγώνας για τη βελτίωση της σημερινής Τάξης που έχει οδηγήσει στη σημερινή παγκόσμια βαρβαρότητα ...

Link: http://www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos/greek/grE/gre2004/4_17.htm